

КРАДЕЦЪТ НА ДЕЦА

Сунай Маджуров

юни 2017

Увод

Бог ми показа във видение страшната ситуация на българските вярващи. Когато излязох от това видение аз бях много уплашен и уморен. Сякаш умората от видението показваше, колко голяма е умората на вярващите, които постоянно се бореха с крадеца. Излизайки от това преживяване във мен имаше и страх. Тук не говоря за страха от крадеца. Не говоря за страх като панически страх, а страх като грижа, за страха да не загубиш детето си. Това преживяване ме накара да се замисля, че проблемите на Тялото Христово в България, не са технически или организационни, а духовни и демонични и кадрови по естество. До преди това преживяване винаги съм усещал, че проблемите на вярващите са духовни, но когато видиш и разбереш по откровение, от какво естество е демоничната активност, тогава знаеш, как да действа това и какво можеш да направиш, за да можеш да устоиш на тази масирана атака. Видението ми беше толкова ясно, че когато то приключи, аз все още не осъзнавах, че е приключило и смятах, че съм в него и за това се оглеждах за крадеца. В мен бяха изострени всички сетива и дух на разпознаване. Сякаш духът ми беше поставен в бойна позиция. Бях готов да воювам до последни сили и нямаше нищо което да може да ме изкара от това състояние часове наред.

Посвещение

Посвещавам следващите редове на всички, които в себе си са решили да бъдат от последните загрижени за Тялото на Исус. За всички, които са останали верни на Бога във времена на църковно материално "проспериране" от една страна, и охладняване на любовта от друга страна. На всички, които са разбрали, че църквата вече не е на Исус, и искат да бъдат възстановители и да върнат отнетото от крадеца отново в ръцете на Господа. Посвещавам

това на всички мои приятели, които през годините са усещали в себе си, че това което се проповядва по амвоните, не е словото на Исус, а словото което забавлява църквата. На онези, които са разбрали, че циркът в църквата не е забавен, а убийствен.

Стаята с люлките

Намирах се в голяма стая, която наподобяваше казармените стаи. Огромна и просторна, цялата стая беше разположена на висок етаж, защото можех да видя светлините на града. На стените и бяха спуснати черни завеси, и дори когато светлините бяха включени, отново в стаята си оставаше мрачно и тъмно. В стаята бяха разположени много люлки, които висяха навсякъде. Около всяка люлка имаше родител или родители, които плачеха и трепереха от страх. Имаше плач, но не такъв силен, а тих плач на измъчени души, които като че ли се страхуваха да издават глас, за да не привлекат нечие внимание. Атмосферата беше толкова тежка, че можех да я усетя във въздуха. Всички се поглеждаха в очите и сякаш бяха парализирани дори в погледите си. Бяха в истерия! Никога не съм виждал такъв страх. Тези хора бяха ударени, блъснати и заразени от страх. Можех да усетя шума на сърцата им във атмосферата. Те бяха интензивно неспокойни.

Майки и бащи стояха около люлките и бяха завили децата на тях толкова добре, че децата не се виждаха, а дори и да заплачеха, те бяха толкова дебело завити, че гласът им не можеше да се чуе. Когато влязох в стаята, страхът беше толкова голям, че дори и да нямах дете в някоя от тези люлки, аз бях ужасен също толкова. Започнах да ходя около люлките които висяха на въжета закачени на тавана и да оглеждам добре завитите люлки и да търся познати хора сред родителите. Не видях нито един познат, но сякаш всички тези хора ме познаваха. Виждах в очите им очакване, че съм пристигнал. Можех да видя, че имат толкова очакване, колкото и страх. Изведнъж започнаха да се чуват шумове от стъпки. Всички се ужасиха и се прегърнаха заедно, а люлките сякаш бяха подготвено тихи, защото по някаква случайна причина нито едно от децата не плачеше.

Писмата пристигаха

Някои от майките започнаха да изпадат в ужас и подскачаха без да могат да се контролират. Бащите плачеха и стискаха зъби, а някои от тях бяха клекнали и плачеха неустойимо. Шумът от стъпките приближаваше и аз гледах вратата и чаках да се отвори. Стъпките спряха и под врата се подаде плик. Никой не искаше да го вземе, за това аз отидох и го взех. Родителите ми обърнаха гръб и сякаш искаха да не прочета това което пишеше в писмото. Отворих го и прочетох: *"Мога да влизам в стаята толкова тихо и невидимо, че няма да усетите, кога съм ви отмъкнал децата"*. Когато го прочетох това на глас, имах чувството че тези родители се предадоха. Сякаш всичко за тях беше приключило. Сякаш цялата война приключи и те бяха губещите. Отидох до

един мъж, който беше най-близо до мен и го попитах.

- Разкажи ми, какво става тук?

- Тук сме от години. Децата ни се раждат и порастват няколко седмици и крадецът ги отмъква. Ние вече се предаваме. Преди да ни отнеме децата, крадецът носи няколко писма и малко след това децата изчезват. - каза мъжът и се хвана за косите и ги дърпаше в ужас.

- Не опитахте ли да ги изведете от стаята? - попитах аз.

- Не можем, няколко пъти опитахме, но на вратата има същества, които пазят и не ни пускат - каза мъжът.

Докато говорех с него под вратата се подаде друго писмо. Отворих го и прочетох: "*Сложете си превръзките*".

Мъжът с библията

Щом прочетох това всички те изкараха от джобовите си черни превръзки и си ги вързаха на очите. Хванаха се за ръце и застанаха до стената в дъното и минаха зад завесите които висяха на стените. Сега, освен че бяха със завързани очи, те бяха и зад дебели тъмни завеси. Аз останах до врата и исках да видя какво ще се случи. Вратата се отвори и вътре влезе възрастен мъж, който имаше библия в ръцете си. Той заставаше до всяка люлка и полагаше библията върху всяко дете и после с един нож режеше връзките на които висяха люлките. Щом люлката падаше на земята идваха черни и мършави кучета, които хващаха малките пеленачета за пелените и ги отвеждаха от стаята. С появата на кучетата в стаята миришеше толкова отвратително, че започнах да повръщам. Тази миризма носеше страх и смърт. Можех да усещам тази смрад не само с носа си, но сякаш можех да я усещам в сърцето си. Мъжът с библията ме погледна и това толкова ме уплаши, че спрях да повръщам и се приготвих да се отбраня в случай, че ме нападне. Вместо това обаче, той се усмихна и това беше толкова ужасен и коварен смях, че страхът в мен се превърна в гняв. Огледах се и на земята видях брадва. Взех я и реших, че трябва да убия този човек. Тръгнах към него, но тогава за мое учудване ми се зави свят и сякаш силата ми ме беше напуснала. Исках да се бия, но не можех да направя нищо. Паднах на колене, а по-късно и легнах на земята в несвят.

Зад борда

Събудих се и главата ме болеше ужасно много. Никога не съм имал толкова остро главоболие. Намирах се легнал на някакъв ужасно скърцащ дървен под. Около мен беше мрачно, а всичките ми кости ме боляха. Изправих се и реших

да огледам къде се намирам. Около мен беше пълно с бурета, синджири и дървен материал. Изкачих се върху един стол до мен и погледнах цялото помещение, за да видя изхода. Такъв нямаше! Помислих си, че съм отвлечен, защото нито мястото ми беше познато, нито пък имаше изход.

Изведнъж се появиха гласове над мен. Отвори се един капак над мен и в помещението се появи светлина. Един слаб мъж скочи вътре и ме нападна. Удари ме толкова силно с някакво дърво по главата, че загубих съзнание. Когато вече дойдох на себе си бях с вързани ръце и крака и стоях на палубата на кораб. Около мен имаше мъже, които тичаха панически на всички страни. Всичко беше ужасно и мъгливо. Почти не можех да различавам хората. Големи вълни се блъскаха по кораба и той беше се наводнил около две-три педи. Мъжете викаха:

- Трябва да го хвърлим!

Огледах се и видях, че погледите им бяха насочени към мен. Сякаш проблемът не беше бурята, а аз. В този момент се уплаших много. Знаех, че тази тяхна лудост, ще ми коства живота. Мислех си, че не мога да плувам с вързани ръце и крака. До мен дойдоха мъжът, който ме удари и още един мъж, и те ме риташа с крака. Усещах много силна болка. Когато един от тях ме ритна в гърдите усетих, че нещо ми се счупи, сякаш бяха ребрата ми. Не можех да дишам от болка. Искях всичко да свърши. Бях готов да ме хвърлят зад борда, но тази болка трябваше да спре. Двамата мъже ме хванаха и хвърлиха във водата. Това което не разбиха е, че докато двамата мъже ме риташа, останалите около десет мъже говореха на езици и бяха изпаднали в силна духовна атмосфера. Нямах обяснение за това поведение. Едва след видението имах прозрението, че духовността не се измерва в говорене на езици, а в състрадание и свидетелство, но за това по-късно.

Щом ме хвърлиха във водата аз започнах да потъвам и не можех да помръдна. Знаех си, че умирам и че скоро целият ми въздух, ще ме напусне. За това се оставих и не мърдах. Казах си само на ум: "Не ме слагай на теглилки Исус, грешен съм. Просто ме приеми, както и аз приех тези, които бяха несправедливи спрямо мен". Очаквах милост. В такъв момент нямах богословие или библейски знания. Знаех, че приключвам своят земен път. Първите глътки вода ме шокираха и започнах да ритам в конвулси и неудържимо, а след този шок усетих мир и очите ми се затвориха.

В посока надолу

Когато дойдох на себе си, бях в много тежко състояние. Освен, че навсякъде ме болеше, аз имах тежки рани по тялото си. Намирах се буквално в локва от кръв, а върху мен течеше слюз, която пареше толкова много, че предпочиташ да се отпусна още повече в локвата от кръв, за да се разрежи парещата

течност. Мястото беше едва около три или четири квадрата, а стените бяха сурови - сякаш бях в нещо което е живо. Изведнъж течността спря да тече над мен. Помислих си: "Не съм мъртъв, аз съм в историята на Йона. Хвърлиха ме и сега според историята, трябва рибата да ме изплюе в Ниневия". Някак си бях спокоен. Знаех какъв ще е развоя. Всичко ми се струваше като на сън и знаех, че след три дни, ще бъда проповедник в голям град и целият ще го превзема за Господа.

- Ако се отпуснеш кръвта, няма да те боли. - каза Той и ме гледаше право в очите.

Не знаех кое повече ме притеснява, дали паренето и болката по всички кости или Неговият поглед. Той излъчваше такова спокойствие за човек, който е в корема на риба. В Него нямаше страх. Сякаш държеше всичко под контрол. Сякаш не Той беше в рибата, а рибата беше в Него.

- Ти си Исус, нали? - попитах аз и много се надявах да съм прав, защото ако Той беше с мен, аз щях да се избавя. Все пак така съм проповядвал всичките над 20 години проповедническа дейност. Знаех си, че просто трябва да бъда търпелив и да изчакам три дена преди голямото съживление в Ниневия. Той отмести поглед нагоре от мястото където по-рано течеше парещата течност и каза, някак си между другото:

- За 20 години проповядване, трябва да си разбрал най-важното, че съживлението не е в Ниневия, а в рибата. Че кръщението не е в река Йордан, а в течностите на рибата, където те изгаря.

Когато Го чух очите ми се напълниха със сълзи и в същото време ме нападна силен гняв, затова казах:

- Къде беше през цялото време. Чувах те, но не си се явявал от 1996 година, когато бях под черешата в нашият двор? Знаеш ли, какво преживях? Знаеш ли колко тежко ми е било? Знаеш ли, какво е да се проповядва в една църква със запушени уши, която живее от неделя за неделя и как словото ми не се приема?

- За 20 години проповядване, трябва да си разбрал, че нито служението е твое, нито словото. Нито черешата е твоя, нито църквата. - каза Той и наклони леко глава сякаш чакайки поредната "гениална" глупост, която ще кажа.

Това, че Той знаеше толкова много и че един вид се радва и редеше мъдрости точно докато съм в тази риба подбуди моето недоволство:

- Изведи ме от рибата, не мога да понасям болката от паренето. - казах аз и се опитах да стана, защото болката беше непоносима.

Но щом се опитах да стана болката се усили и Той каза:

- Стой в кръвта! Твоята болка не идва от това, че се кръщаваш в болката, а от това, че не стоиш в кръвта. Искам да стоиш и да учиш другите да се стои в кръвта. Ходенето в кръвта е ходене в изцеление. През целият си живот вие се кръщавате в болката, както и Аз се кръстих в болката и бях в недрата на земята като Йона. За да мога да премина през това кръщение, Аз трябваше да остана в Отец, а вие трябва да стоите в Моята кръв. Водите на шеол могат да те заобиколят, но ако стоиш в кръвта, ти ще си на сигурно.

След тези думи се отпуснах в кръвта и веднага болката утихна. Стоях там и си мислех, колко много мога да науча сега от Него. За това без да губя време започнах с въпросите си.

- Към Ниневия ли плува рибата? - започнах с въпросите аз.

- Рибата ни носи до Шеол. След малко ще бъдем до портите на ада. Те са залостени и в ада са душите на всички, които не са вярвали в Мен и са били слуги на неправдата. Трябва да отидем там, за да получиш необходимата мъдрост, с която трябва да служиш.

- Според историята за Йона, рибата трябва да ме изплюе в бреговете по посока Ниневия, нали? - попитах аз.

- И това ще стане, но преди това, трябва да те въоръжа с две неща: рани и състрадание. Никой не може да служи на Отец, ако няма рани с които да свидетелства, и ако няма състрадание към тези, на които ще свидетелства. - каза Исус и ми подаде ръка.

Хванах се за ръката Му и се изправих.

- Готов ли си? - попита Той, като че ли искаше да го чуе непременно в този миг.

- Готов съм. - казах аз и се намерихме пред големи железни порти, които бяха залостени отвън. Това бяха най-големите порти, които някога съм виждал. Сякаш бяха впити в голямата скала пред която стояхме. Небе над нас нямаше, всичко беше мрачно и аз се страхувах, защото знаех, че ада е ужасно място. Той вдигна ръка и каза:

- Отворете, Аз Съм!

Жената и нейният кръг

Щом каза това два въоръжени ангела дойдоха и отвориха порите. Това бяха величестени същества. Сякаш бяха от злато и толкова блестяха, че беше трудно да ги гледаш дълго време. Когато влязохме в ада, бях буквално ударен от горещ въздух, който едва не ме удуши. Противно на всички очаквания, аз не видях огънове. Това което Господ ми показа бяха хора.

- Чувал съм, че хора които са имали видения за ада, виждат огънове и демони, които ги мъчат? - казах аз, надявайки се на някакво обяснение.

- Погледни! - каза Исус и посочи към една жена.

Приближих се до една жена, която обикаляше в кръг. Нямах обяснение. Толкова много време бе обикаляла, че земята под нея не само беше станала на пътека, но и беше поне петдесет сантиметра дълбока. Или трябваше да е психично болна или просто това беше демонично обладана жена.

- Какво и има? - попитах аз.

- Тази жена пътува към детето си. Докато беше на земята, беше изоставила детето си и не се бе грижела за него. Нейното дете страдаше в болка години наред, въпреки че тя знаеше за това и можеше да помогне, не го беше направила. Тези и други нейни грехове сега я безпокоят и тя се разкайва всеки ден. Човек върши много грехове на земята, но не за всеки от тях се разкайва. Червеят гризе съвестта им само с едно болезнено нещо, но винаги.

Това беше тъжна картина. Тази жена беше толкова убедена, че ще стигне някъде. Сякаш в мен се подбуди състрадание и аз предложих:

- Щом можеш да ме вземеш от земята и да покажеш това тук, значи можеш да я върнеш на земята и тя да си види детето?!

- Не може някой от тук да се върне. Освен това, нейното дете не е на земята, а на небето. Тя е тук от две хиляди години. - каза Исус и усетих болката в сърцето Му, защото не искаше сякаш да я гледа поради болка.

- Моля те, поне да я спрем и да и разкажем, че вече е в ада и че не бива да страда. Защо да обикаля така в кръг? - помолих аз.

- Тя знае, че е в ада. Тя не страда, че е в ада. Тя страда, защото знае, че няма възможност да промени нищо. Тя страда, не защото не знае, а защото знае. - обясни Исус и сълзи се стекоха по лицето Му.

- Ти си Бог и можеш да промениш това. Ти си Силен и Мощен. Първият и Последният. Ти също страдаш за нея, направи нещо, моля те?! - виках аз и се надявах на Исус.

- Аз не благоволя в смъртта на нито една душа. А тази душа тук е мъртва. Тя е отделена от Бог и възможността да промени нещо, това е смъртта. Тя не е спряла да съществува, но няма какво да осмисля съществуването и, това е смъртта. Когато възлюбих света, Аз го възлюбих до край. Моята любов е вечна, но Аз не избрах това място за тази жена. Този ад не е предназначен за хора - той беше за ангелите, които воюваха срещу Мен. Всеки човек, който ще видиш на това място сам е направил своят избор. Аз предлагам живота от една страна, а тези които не го избераат, сами избират смъртта. До края, Аз се надявам хората да се покайват, но ако те умрат в греха си, тогава те са под властта на смъртта. Сега, дори и да ме боли за тях, Аз оставам верен на словото Си. Аз съм толкова Милостив, колкото и Справедлив.

- Не е честно! Смисълът на този затвор не е ли човек да се осъзнае и да се промени, както тези затвори на земята? - изкрещях аз, защото картината ме покрусил.

- Знаеш ли какво Сунай? Ще направя както казваш. Виждам, че сърцето ти е меко. Виждам, че ада те кара да състрадаваш на хората и техните съдби. Ами, ако ти кажа, че в църквите в които проповядваш е пълно с хора, които "ще обикалят в кръг" в ада?! Ами ако ти кажа, че тази жена е една от онези хилядите, които можеш да предупредиш на земята?! Тази жена е направила своят избор. Тя е избрала богатството и престижа пред това да се грижи за своето дете. Надежда за нея няма, но онези, които обикалят в кръг на земята, все още могат да бъдат предупредени. Какво ще кажеш? - попита Исус и стана тихо, дори жената замръзна на място.

Никакви звуци, никакъв вятър, просто едно нищо. Никога не съм ставал свидетел на такава пълна тишина.

Готов ли бях?

Този въпрос беше най-важният въпрос, който бях чувал от както съществувам. В себе си чувствах толкова много угризения. Вършех грехове и най-вероятно щях да продължа да върша, как бих могъл да служа?! Чувствах себе си неподготвен и слаб. Искях да можеше да съм свят и да бъда безгрешен. Само като си помислих за всички тайни грехове, които имах - за всичко онова което не се виждаше на амвона. Просто не знаех какво да отговоря. Но при всичката ми обърканост, идеята, че мога да помогна на хора, които да не изпаднат в състоянието на тези жена ме запали.

Готов съм! - отговорих аз, и чаках списък от неща, които трябва да променя в себе си. В този момент очаквах Исус да каже, какво да не правя и какво да правя, за да мога да извърша мисията си.

- Остани с това състрадание и с тези рани, друго не ти трябва. Всичко от което се нуждаеш са състраданието и раните ти. Те ще те смиряват и държат бдителен. Те ще ти дават сила да продължиш. - каза Исус противно на моите очаквания и изведнъж се озовахме пред портите на дърен град с големи стени и красиви дървета около него.

Това изглежда трябваше да е големият град Ниневия. Красотата беше невероятна. Щом влязохме от портите му, навсякъде кипеше радост. Деца тичаха по улиците му. Хора продаваха и купуваха различни неща. Къщите бяха красиви, а улиците широки.

- Това е Ниневия, нали? - попитах аз, но знаех в себе си, че това е града.

- Това е църквата, Сунай. Моето общение е със избраните. Тях съм нарекъл Моят Ерусалим, но Моят Ерусалим се е превърнал във Ниневия, Вавилон и Содом. - каза Исус и сякаш тези думи ме събудиха от красивите картини около мен. Сякаш изтрезнях.

- Какво можем да направим? - попитах аз.

- Трябва да спрем кражбата на децата Ми. Когато душата на един от Моите бъде отклонена от Мен, тогава той не е поданик на Ерусалим, а на Ниневия. Връщайки душата му към Мен, такъв човек остава в Мен и не се изхвърля навън, където са тези, които "обикалят в кръг". Твоята задача е да ги убедиш, че има ад и сега е времето да се върнат при Мен. - каза Той и хвана един кон, който беше вързан на близо и го водеше за юздите, докато говорехме и вървахме по улиците.

- Но Господи аз и до сега проповядвах, нали? В смисъл, че нищо сега няма да е по-различно предполагам. Все пак проповядването си е проповядване, какво друго бих могъл да направя? - питайки това, аз се надявах на някакви тайни трикове, чрез които да мога да бъда успешен и да спасявам хора.

Сякаш четейки мислите ми, Той отговори:

- Ти проповядваш, ти не спасяваш! Аз спасявам! Те решават! - тези думи буквално бяха отсечени с такава сериозност, че хората които върваха около нас обърнаха глави, за да ни видят. Без да обръща внимание на никого, Той продължи отново сериозно и строго:

- Не е време за знамения и чудеса. Евреите видяха огнен стълб през нощта, облачен стълб през деня, те видяха да умножа хляб и риба, да превръщам водата във вино, да изправа гърба на жена, да очистивам прокажен, да възкреся Лазар и пак не повярвах. Знаменията не променят сърцето, те привличат вниманието на душата. Това което променя сърцето е да им

предадеш състраданието и да им покажеш раните си. Всяко свидетелство е демонстрация на рана. Всяко изпитание е силно свидетелство. Всяка грижа е упорито състрадание. Аз изкупих целият свят страдайки, защо очаквате да постигате същото без да страдате и вие?! Страданието спасява. Страданието на някого спасява някой друг. Изцелението на някого се крие в раните на някой друг. Пращам те да проповядваш със страдание и рани. Благовестието е блага вест за спасеният, но е цена за благовестителя.

След тези думи на Исус ние стигнахме до центъра на града. На голяма висока платформа стоеше един мъж на трон, който по всяка вероятност беше цар, защото носеше корона на главата си. Имаше голяма тълпа около него, която беше в кръг, а в средата на кръга стоеше най-гнусният човек, който бях виждал. Целият беше покрит с рани, като тези, които имах докато бях в рибата. Той проповядаше толкова горещо, че цялата тълпа беше в тишина и при все че бяха хиляди, нямаше никакъв шум - само гласът на проповедника.

- Стойте и гледайте моите рани. Бях в риба за цели три дена. Целият съм изгорял, за да ви кажа, че същото ви очаква и вас. Но дори и по-лошо. Аз бях в рибата за три дена, но вие ще бъдете в ада за цяла вечност. И не казвайте, че можете да го избегнете с добри дела. Не се надявайте на вашата правда. Трябва да се покаете и да се примирите с Бога. Когато рибата ме глътна, Бог ме свали до портите на Шеол. Там видях хиляди хора като вас, които до последният ден на своят живот не са знаели за това което ги очаква. Покайте се, смирете се, постете. Молете Бог да ви приеме. - каза проповедникът и вече в себе си знаех, че е Йона.

Въпреки че беше в рани, сякаш хората не се гнусяха от него и попиваха всяка дума.

Какво щеше да е моето послание?

Аз гледах и слушах Йона, когато Исус ми подаде ръка и когато му я хванах се озовах зад Него върху коня, който водеше след себе си до този момент. Конят бягаше толкова бързо, че едва успявах да се задържа върху него. Исус беше съсредоточен в язденето и не Го бях виждал толкова мълчалив. Той сякаш отиваше на война. Не смеех да питам нищо. Просто Го прегърнах за кръста и облегнах глава на гърба Му. Вътре в себе си знаех, че няма да падна, защото Той язди. Знаех, че това е едно видение от което трябва да взема послание и имах мир в себе си. Тъй като това не беше първото ми видение с Исус, аз знаех, че във виденията дори болката и опасността са в духовното измерение. Есенцията на всичко беше да имаш какво да предадеш на всички до които Духът искаше да говориш. Данаил, Йоан, Павел и други служители са били преживели такива видения и аз знаех, че виденията са духовни измерения с цел да повлияят на земното измерение. Ти не можеш да повлияеш на земята, ако не си изпратен от духовното измерение. Всичко вече ми се подреждаше в

главата. Докато Исус яздеше аз планувах, как ще напиша това послание и ще бъде прочетено от хиляди български вярващи. Не ме интересуваше, дали ще го приемат или критикуват. Както каза и Исус, аз само проповядвам, хората сами решават.

След около час езда (ако въобще това беше час или цял ден, трудно ми е да кажа), ние се озовахме пред голяма сграда която беше заобиколена от голяма гора. Сградата беше на средата на нищото и в тази голяма гора, беше невъзможно да бъде лесно намерена. Със всяка минута във това духовно преживяване, аз ставах все по-уверен и внимателен. Оглеждах всяка подробност и се ослуствах за всеки звук, който можех да превърна в послание до вярващите. Не биваше да допусна да се въртят в кръг в ада. Трябваше да бъде отговорен. Не биваше да позволя на своите несъвършенства да попречат на Бога да може да предаде посланието си, чрез раните и състраданието, което беше положил в мен.

Ние се изкачихме по стълбите и след няколко етажа ние стигнахме до една врата, на която бяха двама мъже, които като че ли пазеха на вратата. В момента в който ни видяха и двамата започнаха да треперят. Те бяха буквално превзети от страх. Те избягаха в един от коридорите и повече не ги видяхме. Исус доближи вратата и изкара един плик, който се показваше от пояса Му. Наведе се и го пусна под вратата.

- Сунай, ти и още други сте писма до Моето Тяло, ще се движите до всяка част посредством кръвта Ми. - каза Исус и отвори вратата.

Прекрачих прага след Исус и се озовах на същата стая с люлките, в която бях в началото на моето видение. Люлките бяха по земята, а в стаята нямаше никой. Черните завеси стояха по стените, а тази отвратителна миризма от кучетата все още беше във въздуха. Исус се обърна към мен и каза:

- Проповядвай! - след тези думи Той излезе от стаята.

Стоях в тази стая и не знаех какво да правя. На кого въобще трябваше да проповядвам. Огледах се и нямаше никой, но на земята до вратата стоеше писмото което Исус беше оставил. Взех плика и го отворих. Тъй като Исус ми беше казал, че словото е Негово и че трябва да проповядвам, аз започнах да чета в празната стая.

- Послание до всички вярващи в страната. Изпращам до вас човек с рани, несъвършен и невзрачен, малък и съблазън за очите ви, които търсят славни служители. Без блясък и похвално минало. Човек, който не вярва в своята праведност, но се бои от Мен и има двете неща, които търся в служител за Моето име: рани и състрадание. Бил е в рибата и носи белезите на свидетелството. Страдал е, за да може да говори. И понеже е страдал, може и

на страдащите да състрадава. Човек отхвърлен, за да може на отхвърлените да говори. Вие стоите във вашите църкви и не се различавате със нищо от евреите в Египет. Децата ви, които са повече Мои, се крадат и избиват, а вие живеете в страх и служите на хора, но не и на Мен. Всеки който е в страх не е в Мен, защото Моята любов прогонва всеки страх. Вие стоите зад завесите на заблудата и не виждате крадеца, който отмъква новородените души от сред вас. Вие сте уплашени и не знаете защо. Живеете затворени сред четири стени и държите новите вярващи във люлки, вместо да ги научите да проходим и да освободят и себе си и вас. Завивате ги и ги криете, като вие виждате единствено себе си достатъчно добри, за да бъдете служители, а тях вечно недуховни и неподготвени. Вие сте убийците, които давате в устата на кучето всеки новороден вярващ. При това, вие не успяхте да разберете за години, че крадецът е с библия в ръка и стои на вашият амвон. Дори когато чуете това, вие няма да имате смелостта да си го признаете и ще продължите да стоите с превръзка на очите и ще стоите зад завесите на заблудата. Това което краде вашите деца, е това което краде вашето бъдеще. Това което краде вашите деца, е посланието което чувате. Послание, което ви държи в обикаляне на кръг. Вие сте започнали да се въртите в кръг сега. А не знаете, че сега е времето в което можете да спрете да се въртите в кръг. Вие искате да чувате посланието на изцелението, а не сте разбрали, че страданието носи изцелението. Вие не сте разбрали, че изцелението е в ямите на раните. Искате да стоите в голяма църковна сграда, а живеете в тясна заблуда, която ви души и отнема живота от вас. Всеки проповедник, който ви заразява със заблуда, носи след себе си и глутницата от демони, които отнемат вашето бъдеще. Ето изпращам ви посланик и заповядвам ви да излезете от заблудата. Покайте се и бъдете поне толкова мъдри, колкото ниневийците. Постете и всеки за дома си и децата си да събуди смелост и да воюва. - прочетох писмото и просто седнах на земята, защото разбрах смисъла на видението си .

Всичко започна да ми се връзва в ума. Но в същото време ме нападнаха и съмнения, защото знаех, че много хора които чуват това, ще обърнат глава от думите ми. Те просто ще си сложат превръзките и ще застанат зад завесите. Това наистина ме огорчи и аз започнах да плача и дори да удрям по пода. Толкова силно удрях по пода, че ръцете ми бяха в кръв. Какъв е смисълът да чуеш от Бога и да говориш към църква, която не иска да те чува? Защо тази църква беше толкова заблудена? Трябва ли въобще да служа и думите ми да отлитат във въздуха?

Вече бях по лице и стоях там на инат и не исках да стана. Тогава в сърцето ми дойдоха тези думи:

Йона глава 4

А това стана много мъчно на Йона, и възнегодува. И помоли се Господ,

казвайки: О, Господи, не беше ли това каквото казах още когато бях в отечеството си? Това бе причината, по която предварих да бягам в Тарсис, дето знаех, че си Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив и много милостив, който се разкайваш за злото. За това, моля ти се, Господи, вземи още сега живота ми; защото ми е по-добре да умра, отколкото да живея. А Господ рече: Добре ли е да негодуваш? Тогава Йона излезе из града, и седна на източната страна от града, дето си направи колиба, под която седеше на сянка докато види какво ще стане с града. И Господ Бог определи да израсте една тиква, която се издигна над Йона, за да бъде сянка над главата му, та да го облекчи от скръбта му. И Йона се зарадва твърде много за тиквата. А когато се зазори на утринта Бог определи един червей, който поразил тиквата, и тя изсъхна.

И щом изгрея слънцето Бог определи горещ източен вятър; и слънцето биеше върху главата на Йона, така щото премираше и поиска за себе си да умре, като казваше - По-добре ми е да умра, отколкото да живея. А Бог рече на Йона: Добре ли е да негодуваш за тиквата? И той каза: Добре е да негодувам, даже до смърт. Тогава рече Господ: Ти пожали тиквата, за която не си се трудил, нито си я направил да расте, която се роди в една нощ и в една нощ загина. А аз не трябваше ли да пожалим оня голям град Ниневия, в който има повече от сто и двадесет хиляди души, които не умеят да различават дясната си ръка от лявата си ръка, освен многото добитък?

Тогава изведнъж завесите започнаха да мърдат и зад тях се подадоха хора със превръзки на очите. Станах и знаех какво да направя. Емоциите ми бяха отново събудени. Аз плачех и се чувствах толкова объркан, щастлив, но и объркан. Отвързвах превръзки и ги прегръщах. Всички тези вярващи също плачеха, но в тях сега нямаше страх. Честно казано имах някакъв вътрешен гняв към тях, затова че толкова време са позволили това, но от друга страна в мен беше пълно със състрадание. Всъщност не мога да кажа какво изпитвах, но знаех, че това което се случва е добро. Знаех, че това трябваше да се случи и с хората които щяха да четат тези редове. Трябваше да падат превръзки и да се смъкнат завеси и була.

Ние излязохме навън и те видяха, че на вратата няма никакви същества, които да пазят. Страхът и заблудата бяха крадеца, а раните и състраданието избавлението.

Познаваш я

След като излязохме от сградата аз се насочих към гората. Просто исках да остана сам и да преосмисля всичко. Знаех, че ми предстои писане и исках да поставя точки в ума си, които да ми водят мисълта. Знаех, че не мога да си позволя своеволие и че ми предстоеше да споделя видение, което щеше да се

сблъска със всички църковни традиции и предразсъдъци. Повървах около половин час и стигнах до малка поляна. На нея на един камък стоеше Исус, а около него бяха грозните и свирепи кучета, които бяха отмъкнали децата. Те бяха озверели, а Исус сядаше на камъка и беше толкова спокоен. Аз се приближих до Него и в мен също нямаше страх. Вече знаех, че ако стоя в кръвта и ако язди Той, аз няма да падна. Той ме погледна и помахаше с ръка.

- Приблужи се и не се бой от тях. Искам да ти покажа нещо преди да споделиш това послание и непременно трябва да се знае. - каза Исус и се изправи. Когато Той се изправи всички кучета легнаха на земята и бяха ужасени от Господа. Той ме погледна право в очите, хвана главата ми с две ръце и каза:

- Пращам те сред тях. Няма да се боиш от тях. Те отмъкват, ти ще връщаш. Ще ги удриш и няма да ги жалиш. Те ще лаят, ти още повече ще проповядваш. Жената която видя в шеол, може да бъде църквата на твоето поколение. Тя отхвърля децата си и предпочита земните блага.

След тези думи Той ме хвана за ръка и ме заведе до една яма недалеч от поляната. Вътре бяха новородените деца. За мое учудване, нито едно от тях не беше мъртво. Те просто бяха захвърлени там и даже не плачеха.

- Влез и ги изкарай! - каза Исус и тръгна от това място.

От една страна исках да Го настигна, защото имах куп въпроси, но от друга страна сърцето ми искаше да изведе децата от ямата. Влязох в ямата и започнах да ги извеждам извън ямата. Кучетата бяха там и стояха озлобени срещу мен, но не смееха да ме нападнат.

Пояснения

Видение е картина която виждаш в миг или в процес. Това е преживяване, което идва от впечатления. Има видения, които са буквално илюстрации пред очите ти. Има видения, които се дават в сънища. Времето и мерките във такива видения не са идентични със земните. Може да прекараш час във видението, а в действителност това да е една минута. Целта на виденията не са да бъдат богословски ориентири. Виденията не са с цел да оформят нашата вяра. Виденията се дават с цел назидание, увещание и изграждане на вяра. Те са посока за духът на вярващият. Единствено и само Библията е основата на нашето богословие и теология.

Този материал не е редактиран, защото съм бързал да го напиша и споделя. Ако някой може и има желанието и го редактира, предварително благодаря.